

Οι πιο διάσημες Χριστουγεννιάτικες Ιστορίες στην ιστορία της λογοτεχνίας

Η Χριστουγεννιάτικη Ιστορία του Κάρολου Ντίκενς

Η Χριστουγεννιάτικη Ιστορία (πρωτότυπος τίτλος: A Christmas Carol) είναι μια νουβέλα του Άγγλου συγγραφέα Καρόλου Ντίκενς που πρωτοδημοσιεύτηκε στις 19 Δεκεμβρίου 1843.

Αναφέρεται στην ιδεολογική, ηθική και συναισθηματική μεταστροφή του παράξενου και τσιγκούνη Εμπενίζερ Σκρουτζ μετά την υπερφυσική επίσκεψη που δέχτηκε από τον πεθαμένο συνεταιίρο του Τζέικομπ Μάρλεϊ και από τα φαντάσματα των Χριστουγέννων του Παρελθόντος, του Παρόντος και του Μέλλοντος. Η νουβέλα είχε άμεση επιτυχία και αποδοχή τόσο από το κοινό όσο και από τους κριτικούς.

Ο Καρυσθραύστης του Ε.Τ.Α Χόφμαν

Όταν η Μαρία παίρνει δώρο χριστουγεννιάτικο έναν Καρυσθραύστη, δεν φαντάζεται καθόλου τις συναρπαστικές περιπέτειες που την περιμένουν! Τη μάχη του Καρυσθραύστη με τον Βασιλιά των Ποντικών, την ιστορία της πριγκίπισσας Πιρπιλάτης με το σκληρό καρύδι. Η ιστορία του Χόφμαν, με την υπέροχη μουσική του Τσαϊκόφσκι είναι ένα από τα δημοφιλέστερα μπαλέτα το οποίο ανεβαίνει

την περίοδο των Χριστουγέννων σε όλες τις μεγάλες σκηνές του κόσμου.

Χριστουγεννιάτικα Διηγήματα του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη

Αντί περιεχομένων ένα αληθινό περιστατικό: Πήγε ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης στα γραφεία της εφημερίδας «Άκρόπολις» για να παραδώσει ένα χριστουγεννιάτικο διήγημα. Ο Σταμάτης Σταματίου δεν τον αναγνώρισε και μάλιστα σχημάτισε την εντύπωση ότι ήταν κάποιος άπορος που πήγε να πάρει τις δέκα δραχμές για τα Χριστούγεννα, όπως όλοι οι φτωχοί της εποχής. Ο Παπαδιαμάντης τις πήρε, αλλά ήθελε να δώσει και το κείμενό του. Ακολουθεί ο χαρακτηριστικός διάλογος στο πολυτονικό της καθαρεύουσας, όπως τον κατέγραψε Στ. Σταματίου:

«-Κι' αυτά τί να τα κάμω; Δεν τα θέλετε;

Και μου έδειχνε κάτι χαρτιά. Νόμισα πώς ήταν πιστοποιητικά άπορίας.

-Κράτησέ τα, τού είπα, εμάς δεν μάς χρειάζονται. Έσειστήκε, λυγίστηκε όλιγο, έκανε, σκυφτός να φύγει, ξαναγύρισε.

-Τότε αφού δεν σάς χρειάζονται αυτά, εγώ με τί δικαίωμα θα πληρωθώ;

-Δέν πειράζει, άρκούμεθα εις τόν λόγον σας. Χριστούγεννα είναι τώρα.

-Ναί, αλλά αν δεν πάρετε αυτά, εγώ δέν μπορώ νά πάρω χρήματα.

-Μά δέν τὰ παίρνετε έσεις τὰ χρήματα, σάς τὰ δίνουμε έμεις!...

-Ε, τότε, πάρτε κι' έσεις έτούτα πού μου τὰ ζητήσατε.

Και τὰ άφησε σιγά και μαλακά άπάνω στο τραπέζι. Έσκέφθηκα, μήπως τού ζήτησε τίποτα πιστοποιητικά τὸ λογιστήριο.

-Μά τί είναι, επί τέλους αυτά, τού λέω, πού πρέπει άπαραιτήτως νὰ τὰ πάρουμε;

-Τὸ διήγημα τῶν Χριστουγέννων, πού μου έζητήσατε.

-Τὸ διήγημα τῶν Χριστουγέννων... και ποιὸς είσθε σεις;

-Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης!

-Ο ἴδιος;

-Ο ἴδιος και ὀλόκληρος!

Έπεσε τὸ ταβάνι και με πλάκωσε, ή πέννα έφυγε από τὰ χέρια μου, ὅλα εκεί μέσα, εικόνες, καρέκλες, βιβλία, έφημερίδες, σαν νὰ στροβιλίσθησαν γύρω μου και έκανα ὦρα νὰ συνέλθω.

Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης! Αυτός ο πρίγκηψ των Έλλήνων λογογράφων, πού τόν φανταζόμουνά ακτινοβολούντα, γελαστόν, ὠραῖον, καλοντυμένον, εὐτυχή, γεμάτων ἐγωῖσμόν, ἀέρα και μεγα-